

Naziv originala:
Melba Escobar
LA CASA DE LA BELLEZA

Copyright © by Melba Escobar De Nogales, 2015
Published by Agreement with Pontas Literary & Film Agency
Translation Copyright © 2018 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02292-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

MELBA ESKOBAR

SALON
TAJNI

Prevela Sandra Nešović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

*I leti, samo leti, nekim novim pravcem,
I sanjaj, samo sanjaj, da ceo svet je tvoj.*

Prazan list papira, Dijablitos

1.

Prezirem veštačke nokte ekstravagantnih boja, neprirodno plavu kosu, bluze od hladne svile i minđuše sa briljantima u četiri sata po podne. Nikada ranije toliko žena nije ličilo na transvestite ili prostitutke maskirane u uzorne supruge.

Mrzim preterano nanesen parfem tih žena našminkanih u tolikoj meri da podsećaju na bubašvabe u pekari; štaviše, ježim se od toga. A da ne pominjem njihova pomagala, one pametne telefone sa detinjastim futrolama, u bojama poput ružičaste, pa još i sa šljokicama, sa imitacijom dragog kamenja i nekim smešnim figuricama. Gadi mi se sve što predstavljaju te žene, koje nikako nisu biorazgradive, sa depiliranim obrvama. Muka mi je od njihovih kreštavih glasova, nametljivih, kao da su četvorogodišnje lutkice, malene kičaste kučkice spakovane u telo žene napaljene kao da je muškarac. Sve je to prilično zbrkano; te mačo žene-devojčice u meni bude nemir, kao da me guše, navode me da mislim na sve ono što je trulo i upropašćeno u jednoj zemlji kao što je ova, gde se vrednost žene određuje na osnovu veličine njene zadnjice, bujnosti njenih grudi i uskog struka. Prezirem i one unazađene muškarce, svedene na svoju najprimitivniju verziju, koji neprestano traže neku žensku da je uzjašu, da je istaknu kao trofej, da bi je iskoristili ili da bi stekli status među ostalim kromanjoncima istog soja. Ali jednako kao što prezirem taj mafijaški univerzum koji već duže od trideset godina prevladava u estetici ove zemlje, u logici nasilnika, političara, preduzetnika i gotovo svega što ima bilo kakve veze

sa vlašću i moći, prezirem i sve gospođe u Bogoti, među koje i sama spadam, ali borim se da se od njih izdvojim i razlikujem.

Gnušam se od načina na koji one nazivaju *Indijancima* sve one koji, po njihovom mišljenju, pripadaju nižem staležu. Smešna mi je ona manija da se napravi razlika između *vi* i *ti*, ali tako da se sa *ti* obraćaju isključivo posluži. Odbojna mi je uslužnost konobara u restoranima, kada užurbano jure da ugrade mušterijama i kažu *izvolite, šta želite, kako god vi kažete, šta god poželite*. Mrzim toliko stvari na toliko načina, stvari koje mi se čine nepravedne, glupe, proizvoljne i okrutne, a najviše od svega mrzim samu sebe što predstavljam sastavni deo te neizbežne stvarnosti.

Moja priča je sasvim obična. Nije ni vredno truda zalaziti u detalje. Možda bi trebalo da pomenem kako je moj otac bio francuski doseljenik koji je u ovu zemlju došao na osnovu objavljene licitacije za izgradnju jedne čeličane. Ovde smo se rodili i moj brat i ja. Ovde smo odrasli, kao i brojni ljudi naše klase, ponašajući se kao stranci. Gde god da smo živeli – u severnom delu Bogote, ili u jednom stanu u starom delu Kartahene – bili smo okruženi zidovima. Ponekad smo leto provodili u Parizu, i jednom ili dvaput na Ostrvima Rosario. Moj život nije bio znatno drugačiji od onog koji je mogla da vodi bilo koja italijanska, francuska ili španska buržujka. Naučila sam da jedem sveže jastoge još od malih nogu, da lovim ježeve; u svojoj dvadeset prvoj godini već sam umela da razlikujem vino iz Bordoa od onog iz Bogote, svirala sam klavir i govorila francuski bez akcenta, i poznavala sam istoriju Starog kontinenta isto kao što nisam imala pojma o onom na kome sam živela.

Bili smo primorani da brinemo o sopstvenoj sigurnosti još otkad znam za sebe. Ja sam plavokosa, plavih očiju, visoka sam metar i sedamdeset pet, što je s vremenom postajalo sve manje

egzotičan prizor u ovoj zemlji, ali u mom detinjstvu ipak je značilo keca u rukavu za pridobijanje naklonosti monahinja i privrženosti mojih drugarica. Međutim, istovremeno je i privlačilo pažnju, što je, u slučaju mog oca, preraslo u paranoju o otmici. Na svu sreću, moja porodica nikada nije bila meta kidnapera. Bogatstvo i anglosaksonske odlike doprinele su mojoj izolovanosti. Mada u poslednje vreme naginjem zaključku da sam zapravo oduvek samu sebe u to ubeđivala, samo da bih prikrila kako sam u stvari sama bila ta koja je sopstvenom voljom postala izgnanica iz vlastitog tela i duše. Bez obzira na to gde bih otišla, uvek sam se osećala nekako udaljeno.

U mojim godinama, melanholija je sastavni deo unutrašnjeg pejzaža. Prošlog meseca napunila sam pedeset devet godina. Osvrćem se unazad i ponirem duboko unutar sebe mnogo više nego što posmatram spoljašnji svet. U velikoj meri, to je zbog nedostatka interesovanja, ali i zato što mi se ne dopada ono što napolju vidim. Možda je to jedna te ista stvar. Pretpostavljam da je moja neuroza odgovorna za ono tmurno tumačenje stvarnosti koja me okružuje, ali je to nešto neizbežno. Kako bi rekao Oktavio Paz, ovo je *kuća pogleda*, moja kuća pogleda, a drugu nemam. Prihvatam svoju klasnu prirodu. Prihvatam, štaviše, ne samo da prihvatam nego sam i prigrlila svoj prezir. Možda je upravo to definicija zrelosti.

Kada sam otišla iz zemlje, majke su još pazile da se njihovim kćerima ne vide kolena, a danas se ništa ne prepušta mašti. To je još jedan od detalja sa kojim sam se sudarila kada sam se vratila. Imala sam utisak kao da me grudi pojedinih žena proganjaju svojom skoro agresivnom uvredljivošću. U svakom slučaju, nikada nisam uspela da se prilagodim Kolumbiji, a u Francuskoj sam uvek bila strankinja.

Pre bi se reklo da sam pobjegla u Pariz, nego što je za to razlog bila moja želja da baš tamo studiram. Tamo sam se mnogo godina osećala ugodno, udala sam se, rodila kćerku, bavila se svojom profesijom, ali onda su mi se godine sunovratile i počele da me bodu poput trnja, pa su se uspomene preoblikovale u mom sećanju, sve dok jednog dana nisam shvatila da je kucnuo čas za povratak. Razvedena, sa pedeset sedam aprila na grbači, sa kćerkom koja je studirala na Sorboni, morala sam da spakujem čitav svoj život u tri stara kofera i da krenem na taj put nazad bez nje. Alina govori španski sa prepoznatljivim akcentom i često pravi greške. Lepa je. Vitka i visoka, sa većom sklonošću ka ženama nego ka muškarcima; doduše, i dalje nije baš najjasnije da li je to samo prolazna ili trajna odlika. Mada, mene to ne sekira previše, uprkos tome što znam da bih, ukoliko bi jadnica živela ovde, morala da se zabrinem, ili makar da joj majčinski pridikujem, i upozorim je, sa moralnom odgovornošću, na društvenu odbačenost. Situacija se donekle izmenila, to je istina. Barem se povremeno mogu videti stranci na ulicama i javlja se sve više ljudi koji misle drugačije. Bez obzira na to, izuzev moje prijateljice Lusije Estrade, sa kojom sam ponovo stupila u kontakt nakon gotovo dve decenije, prilično sam usamljena. Ali, iskreno rečeno, u suštini, niko mi i ne nedostaje.

Kolumbija znači strastvenost, piše na posteru koji me je dočekao na aerodromu. A pre neki dan u štampi se pisalo o petnaestoro mrtvih u nekom masakru na jugu zemlje. Istovremeno, upravo ta strast je okidač koji utiče na to da s jednakim žarom mrzim i jedne i druge. Sve one gospođe sa prezimenom Uru-tija, Pumbo i Makalister koje me pozivaju na čaj ili na molitve za neku bolesnu prijateljicu, ili za jedanaestoro nastradale dece u poslednjem obrušavanju zgrade koje se zbilo u južnom delu grada, gde nikada nisam išla. Jednako sam kivna i na portire

koji uživaju u tome da zabranjuju ulaz pojedinima, na bezbednosne konvoje koji prave gužvu u saobraćaju, na one bahate vozače koji stalno prestižu sve ostale, kao i budale koje lome stakla na semaforima. Samo u okviru svog posla uspevam da se pomirim sa svojom saosećajnom stranom, onom koju još nije preplavila gorčina.

Početak 2013. kupila sam lep stan u 93. ulici, u blizini parka Čiko. Po povratku u zemlju, unovčila sam neke berzanske akcije, pa sam mogla sebi da priuštim ne samo stan nego i nešto zemlje u Guaski, gde nameravam da izgradim planinsku kućicu. U svom stanu otvorila sam ordinaciju i, zahvaljujući svojim preporukama, za vrlo kratko vreme stekla sam zadovoljavajući broj pacijenata. Moram priznati da mi većina njih deluje dosadno. Njihovi strahovi najčešće su predvidljivi, isto kao i njihovi kompleksi, ograničenja i teorije. Ipak, u nedostatku drugih zanimacija, posvetila sam se terapiji. Na svu sreću, ovaj grad ima prilično široku kulturnu ponudu, tako da se s vremena na vreme zainteresujem za odlazak na neki koncert ili izložbu. Za to sam odvojila dva popodneva nedeljno. Na kraju krajeva, jedan psihoanalitičar zarađuje i više nego dovoljno, a uzimajući u obzir moje potrebe i godine, ne moram previše da radim.

Kako je vreme odmicalo, počela sam to slobodno vreme da koristim za šetnje. Skoro je nemoguće dospeti do centra grada, a da se pritom ne zaglavite i po dva sata u saobraćaju, zbog čega sam se kretala uglavnom po susedstvu i isključivo pešice. Prilikom jednog od takvih izleta otkrila sam nekoliko novih knjižara, jednu sjajnu poslastičarnicu i nekoliko butika. Međutim, nisam osećala neku posebnu želju da išta probam, jer mi sopstveno telo izgleda sve manje i manje poznato. Vrlo često iznenadi me rođeno lice u ogledalu, moje gole noge liče na neku neverovatnu mapu, bezbojnu i zaboravljenu.

Baš tokom jedne od takvih šetnji po mom kvartu, dok sam tumarala 82. avenijom, odlučila sam da svratim na kolač od čokolade uz kapučino, u poslastičarnicu *Mišel*. Posle toga osetila sam nalet krivice, pa sam odlučila još malo da hodam, sve do puta broj 15, i da se tek onda vratim kući, takođe pešice. Nekoliko blokova dalje, jednog vedrog majskog popodneva, zaustavila sam se ispred bele zgrade sa staklenim vratima, gde nikada pre nisam ulazila. *Kuća lepote*, pisalo je srebrnastim slovima. Prišla sam bliže i provirila unutra, iz puke radoznalosti. Mislim da me je privukao naziv tog mesta. Našla sam se u prizemlju tog zdanja, pretrpanom preskupim proizvodima protiv bora, za hidrataciju, za mršavljenje, za strije i muke sa celulitom. Tada sam ugledala i nju, tik uz prijemni pult. Nosila je svetloplavu uniformu i bele patike, a kosa joj je bila vezana u konjski rep. Duge vlasi, crne kao gar, padale su joj preko ramena. Bez obzira na podočnjake, ili na umoran izraz lica, njena lepota bila je postojana, gotovo naprasna. Mlada žena odisala je životom. Postojalo je u njoj nešto divlje i grubo, što je činilo da izgleda, da se tako izrazim, stvarno i verodostojno. Još nisam baš načisto da li je to bio rezultat stroge discipline i taštine, ili je to naprosto bio nasleđeni dar. Nikada to neću saznati. Karen za mene ostaje jedna zamršena zagonetka. Naročito u jednom gradu kao što je ovaj, gde svi ljudi liče na ono čime se bave, kao da način odevanja, govor, mesto na kome žive diktira njihov način ponašanja. Pažnju mi jeste privukla njena figura nalik gazeli, ali iznad svega neka prijatnost u izrazu njenog lica. Mogla bih se kladiti da ona nije ulagala nikakav poseban napor da bi sebe tako predstavila. Ako postoji nešto što bih mogla da kažem samo na osnovu pogleda na nju, to je da se neki spokoj ugnezdio u njenoj duši.

Verovatno zato što sam samo ukočeno stajala, zureći u nju kao da je u pitanju neka utvara, prišla je da me upita:

„Treba li vam pomoć, gospođo?“

Osmehivala se bez imalo napora, kao da je na taj način izražavala svoju zahvalnost što je uopšte živa. Iznenadilo me je što sam stekla utisak da niko nije zapažao njenu lepotu. Činilo mi se kao da je najdragocenija orhideja slučajno upala u blatnjavu baru. Svuda oko nje bile su žene na visokim štiklama i sa lažnim osmesima. Devojka na recepciji bila je tipična šmizla sa usnama boje višnje i prenaplašenim rumenilom. Za razliku od nje. Ona kao da se uzdizala iznad svega toga i davala smisao nazivu ovog lokala.

„Da, hvala. Želela bih depilaciju“, rekla sam, iako sam oduvek samu sebe depilirala.

„Trenutno nismo zauzeti. Želi li gospođa odmah to da obavi?“

„Da, meni odgovara“, odgovorila sam kao hipnotisana.

„Oprostite, kako se zovete?“

„Kler. Kler Dalvar.“

„Pođite za mnom, molim vas“, rekla je. I tako sam krenula za njom.

2.

„Još od najranijeg detinjstva crnkinje i mulatkinje ispravljaju kosu peglanjem, pomoću različitih krema, fenovima, čak i raznim pilulama koje se žvaću, prave punde ili zabacuju kosu unazad, stavljaju maske, spavaju sa mokrim najlonkama na glavi, koriste silikonski učvršćivač. Imati ravnu kosu jednako je važno kao i nositi brusthalter, to je neizbežni deo ženstvenosti, pa je nužno učiniti sve za to, treba se naoružati strpljenjem, nabudžiti metalne štipaljke, istrpeti sva čupanja i cimanja, provodeći sate u tim procedurama koje su skupe i neprijatne, ali takođe i neophodne ukoliko želiš da postigneš savršeno ravnu kosu“, priča Karen svojim glasom nalik prigušenom bubnju.

„A male devojčice, da li i one moraju to da rade?“

„Ne baš dok su sasvim male, ali, čim porastu, već sa osam ili devet godina, tako nešto, tada i one ispravljaju kosu, još kako“, kaže, uklanjajući trake za depilaciju.

Kada je došla, dopao joj se grad. I da. Po mišljenju mnogih, ona je lepa, upravo zbog te blage tuge koja je odlikuje i koju povremeno zaseni neko sunčano nedeljno jutro, jednako blistavo kao što je i neočekivano.

Ostavila je četvorogodišnje detence sa svojom majkom u Kartaheni i preselila se u Bogotu. Jedna njena koleginica otvorila je estetski centar u Kirigvi i ponudila joj je posao. Svojoj majci obećala je da će joj mesečno slati novac za Emilijana, što je i ispunila. Njena majka živi u kući u predgrađu pod nazivom San Isidro, zajedno sa ujakom Huanom, koji je neženja i bolestan je. Njih dvoje izdržavaju se uglavnom od ujkinе penzije,

koju prima zahvaljujući onih trideset godina koliko je radio u poštanskoj kancelariji, i pomoću onog što im ona šalje.

Karen je odrasla slušajući valjenato^{*}, bačatu^{**}, nešto kasnije, čampetu^{***}. Njena majka, jedva šesnaest godina starija od nje, nekada je bila kraljica celog kvarta, i nadala se da će je to izvući iz siromaštva, ali je ostala u drugom stanju sa jednim plavokosim momkom koji je znao svega nekoliko reči španskog i za koga je pretpostavila da je mornar. Iz te kratke ljubavne posete rodila se mulatkinja koja sa svojom majkom nije delila samo prezime, već i lepotu i nemaštinu.

Gospođa Jolanda Valdes prodavala je srećke, radila je u kiosku sa prženom brzom hranom, bila je zaposlena i kao kućna pomoćnica, konobarica u jednom baru u centru grada, da bi se na kraju posvetila odgajanju svog unuka, trpljenju muka zbog artritisa i jadikovanju što je rodila ćerku umesto sina. U četrdesetoj je već bila starica.

Rezultat ljubavnih avantura gospođe Jolande bile su još dve trudnoće, i u oba slučaja to su bile muške bebe, ali, na nesreću, jedna je bila mrtvorodena, a druga je preminula nekoliko dana nakon dolaska na svet. Jolanda Valdes često je ponavljala kako su žene u njenoj porodici uklete. Neka vrsta prokletstva sručila bi se na njih kada bi to najmanje očekivale, podvrgavajući ih samoći kao jedinog sudbini.

Karen pamti one mise nedeljom u sedam sati ujutru i buđenje uz poj kanarinaca. Seća se ribljeg paprikaša i čuva uspomene na zategnutu kožu i zamućen pogled ispunjen belim svetlom,

* *El vallenato* (španski) – popularna narodna muzika u Kolumbiji, uglavnom u Karipskoj regiji, u doslovnom prevodu znači *rođen u dolini*. (Prim. prev.)

** *La bachata* (španski) – ples poreklom iz Dominikanske Republike, koji se proširio po celom svetu. Povezan je sa muzikom pod istim nazivom. (Prim. prev.)

*** *La champeta* (španski) – jedan od žanrova narodne muzike i plesa, poreklom iz Kolumbije, uglavnom u oblasti priobalja Atlantika. (Prim. prev.)

tokom onih dragocenih trenutaka kada bi prepustila svoje telo da neko vreme samo pluta na vodi. Kako je vreme prolazilo, taj ritual kada smo se nasamo zatvarale u kabinu za masažu, zašuškane njenom mladošću, njenim prizvukom mora, spretnošću njenih čvrstih ali nežnih ruku, za mene je postao jednako neizdrživa potreba kao što je glad.

Otkako sam je prvi put ugledala, želela sam da saznam ko je ona. Oprezno, gotovo nežno, obasipala sam je pitanjima, dok je ona jagodicama prstiju prelazila preko mojih leđa. Tako sam otkrila da je u Bogotu stigla u januaru 2013, u sunčanom periodu. Prvo se nastanila u Subi, u kvartu Korinto, gde joj je neka porodica iznajmljivala mali stan sa kupatilom i kuhinjom za trideset hiljada pezosa, uključujući i dažbine. Zarađivala je minimalno. Na kraju meseca nije joj preostajala ni jedna jedina parica viška, niti je bilo šta mogla da pošalje kući, a povrh svega, taj kvart nije bio naročito bezbedan i Karen je živela u stalnom strahu. Onog jutra kada je u ranu zoru neki pijanac upucao dve osobe samo zbog toga što su zakrčili inače javnu ulicu prilikom porodične proslave, odlučila je da potraži neko drugo mesto za stanovanje.

Preselila se u Santa Lusiju, na jug, blizu Avenije Karakas, ali sada je morala da proputuje ceo grad kako bi stigla do salona u kom je radila.

Kada joj je koleginica rekla da traže neku osobu za rad u jednom vrlo ekskluzivnom estetskom centru u severnom delu grada, Karen je odmah zakazala razgovor. Bilo je to početkom aprila. Grad je tonuo u čestim pljuskovima. Karen je tek nekoliko nedelja boravila u svom novom domu i predosećala je da taj potop može biti predznak izobilja.

Kuća lepote nalazi se u zoni pod nazivom Rosa. Ta bela zgrada već spolja nagoveštava čistu i ozbiljnu atmosferu, neku mešavinu zubne klinike i modernog butika. Kada se prođe kroz

staklena ulazna vrata, zateknete se u svetu žena. Recepcionerka iza pulta pozdravlja sve najlepšim mogućim osmehom. Nekoliko uniformisanih službenica, našminkanih, uredno očešljanih i nasmejanih, nude kreme, parfeme, senke i maskare najkvalitetnijih proizvođača, izložene na rafovima koji su smešteni na prvom spratu. Gomila časopisa poslagana je na stočiću u sredini čekaonice.

Karen se seća kako je došla tu jednog 5. aprila, oko pola dva naest pre podne. Čim je zakoračila kroz taj stakleni ulaz, zanosna aroma vanile, badema, ružine vodice, laka za kosu, šampona i lavande uvukla joj se u kožu.

Recepcionerka, koju će kasnije imati prilike znatno bolje da upozna, podsetila ju je na porcelansku lutku. Pravilnog nosa, krupnih očiju i punih usana boje višnje. *Koji li karmin koristi?* Zapitala se, dok se kretala prema čekaonici.

Pri dnu prostorije bilo je veliko ogledalo, kao i dve salonske stolice, gde je nekoliko žena radilo depilaciju obrva i šminkanje, uzgred isprobavajući razne proizvode. Sve zaposlene nosile su svetloplave pantalone i bluzu kratkih rukava, u istoj boji. Pomalo su ličile na bolničarke, ali, za razliku od njih, bile su lepo isfenirane i našminkane, ruke su im bile besprekorne, a struk vitak kao kod manekenki. Jedna od njih imala je savršen bronzani ten; na bedžu koji je nosila pričvršćen u visini grudi moglo se pročitati *Suzana*.

Čistačica je takođe bila odevena u plavu uniformu, ali nešto tamnije nijanse. Prišla joj je i ponudila čašu aromatizovane vode. Karen je prihvatila. U tom trenutku videla kako unutra ulazi ona pop pevačica poznata kao Rika. Bila je tamnokosa, sa bujnim oblinama i zavidno bronzanim tenom, mada verovatno izgleda mlađe nego što zaista ima godina. Na glavi je nosila sunčane naočare kao da su dijadema, na svakom prstu po

jedan zlatan prsten, uz gomilu narukvica. Kao i ona, predstavila se na prijemnici i smestila na stolicu pred nje, uzimajući jedan od časopisa u ruke.

„Gospođa Fina vas očekujete, možete ući“, objavila je recepcionerka.

„Hvala“, odgovorila je Karen, nastojeći da upamti kako treba da istakne svako *s* i svako *r* da bi prikrila svoj naglasak.

Pošla je uz spiralno stepenište. Zanemarila je drugi sprat i nastavila do trećeg. Sa desne strane bila su četiri odeljena prostora za nameštanje veštačkih trepavica, tri za nokte. U sredini, četiri kabine, a sasvim u pozadini, s leve strane, kancelarija gospođe Hosefine de Brigard. Karen je prišla odškrinutim vratima i tada začula glas sa druge strane kako je poziva da uđe. Usred te prijatne sale, sa raširenim roletnama koje omogućavaju pogled na blistavo jutro, jedna žena neodređenih godina, u cipelama sa visokim potpeticama, pantalonama u kaki nijansi, bluzi bež boje, sa elegantnom bisernom ogrlicom, kao i sa besprekornom frizурom i nenametljivom šminkom, poželela joj je dobrodošlicu.

„Sedite“, obratila joj se dubokim glasom.

Gospođa Hosefina posmatrala ju je dok je ona koračala ka stolici koja se nalazila s druge strane jedinog radnog stola u prostoriji. Odmerila ju je od glave do pete, svojim zelenim očima dubokim kao bunari, blago izvijajući obrve.

Potom je pogledala Karen pravo oči, mada je ona brzo pognula glavu.

„Dajte mi da vidim vaše ruke“, zatražila je.

Karen je pružila ruke ka njoj, uz osećaj kao da se odjednom vratila u osnovnu školu. Ali gospođa Hosefina nije izvadila lenjir da bi joj udarala packe, nego da bi jednostavno omogućila da devojčina ruka nakratko počiva na njenoj; stavila je naočari,

pomno je proučavajući, a zatim isti postupak ponovila i sa njenom levom rukom, da bi je na kraju zamolila da sedne.

Nasuprot tome, počela je da se šetka po prostoriji. *Kada bih bila u tim godinama i kada bih imala takvu figuru, ni ja ne bih sedela*, pomislila je Karen.

„Znate li koliko već godina radi *Kuća lepote*?“

„Dvadeset?“

„Četrdeset pet. U međuvremenu sam rodila svoje troje dece. Dovoljno je da vam kažem kako sam već prabaka.“

Obraća pažnju na njen struk, nežno obavijen kaišem od zmijске kože, i nokte u svetloj nijansi roze boje. Oči su joj bademastog oblika, a njene istaknute jagodice podsećaju na opal, čist i sedefast. Ta žena koju vidi pred sobom lako bi mogla proći kao neka filmska zvezda.

„*Kuća lepote* i moja porodica jesu sve što imam. Iz tog razloga, vrlo sam zahtevna i ne činim izuzetke.“

„Razumem“, rekla je Karen.

„Da, dušo, izgledaš kao neko ko razume. Prešla si iz jednog luksuznog centra u Kartaheni u jedan sasvim običan u Bogoti. Zbog čega je tako?“

„Zbog toga što ovde zarađujem više nego tamo, ili sam se barem tome nadala kada sam napustila obalu.“

„Uvek taj novac...“

„Imam četvorogodišnje dete.“

„Sve one ga imaju.“

„Baš četvorogodišnje?“, izletelo je Karen, nehotice.

„Vidim da vam ne nedostaje smisao za humor“, naglo se vraća na persiranje u načinu obraćanja. „Ovo je dobro mesto za ozbiljne i diskretne žene, spremne da rade i po dvanaest sati dnevno, koje uzorno obavljaju svoj posao i znaju da lepota zahteva potpunu profesionalnost. Uzevši u obzir da imate stila,